

Humoristica

QUERULARIUS ONDER DE INLANDERS.

Denk niet dat ik op bezoek was bij de Bosjesmannen. Integendeel: ik ben bij de Groothandelaren geweest, de Groothandelaren in Inlands hout. Op een vergadering in Krasnapolsky te Amsterdam.

Ik was eerst nog bang dat deze Groothandelaren uit hoofde van hun positie erg uit de hoogte zouden doen. Niets is minder waar. De lui waren net zo eenvoudig als gewone houtkopers.

Het opperhoofd van deze inlanders mag er wezen. Hij zat met zijn raadsliden op een podium, hoog boven de zitplaatsen van zijn stam.

Ik nam me onmiddellijk voor, met hem geen verschil van mening te krijgen. Althans niet van nabij.

Het begin van de vergadering leek een Rechtzitting. Het Directoraat van de prijzen en het Departement van Economische Zaken waren de beklagden. Ze hadden lafhartig verstek laten gaan. Enfin, bij tegenstanders van het formaat van dit opperhoofd, was het te verontschuldigen.

De Acte van beschuldiging hield in dat de verdachten samen en in vereniging aan de inlandse houthandelaren verbieden wilden, in het vervolg winst te maken.

Niet de winstmarges breidelen, doch eenvoudig: Afschaffen!

Ik houd wel van hele maatregelen. Niet de veroordeelde langzaam de adem onthouden. Maar in eens: Afmaken. Opgeruimd staat netjes.

De vergaderde inlanders konden zich blijkbaar tot deze oergermaanse filosofie niet opwerken. Ze gaven daarvan uitbundig blijk.

Het opperhoofd getuigde, hoe hij getracht had, de ambtenaren ervan te overtuigen dat zelfs inlanders recht hebben op het naakte leven. Hij had zich daartoe gewaagd tot in de voorhof van de ambtenarenhemel.

Men had hem daar eenvoudig in de hoek gezet. Mijn ontzag voor de mensen die deze man in de hoek hadden gezet, maakte mij een ogenblik stil. Met zulke lieden moet het kwaad kersen eten zijn!

Uit de vergadering gingen stemmen op, die verdienden in den Haag op de Herengracht 136 gehoord te worden. Het zou echter te ver voeren, van alles verslag uit te brengen.

De redevoering van enkele prominenten echter kan ik niet onder mij houden.

De heer **H u i z e m e k** voerde aan dat aan de eigenaren van huizen door de prijsbeheersing zelfs niet in het interlockje gelaten werd. Zij werden spiernaakt uitgekleet.

De Bosbezitter daarentegen had zijn prijzen reeds met 400 tot 500 Pct. mogen verhogen.

„Juist!, juist!, volkomen waar!, interrompeerde men van alle kanten.

En deze bosbezitters mogen er nu nog weer 15 Pct. opgooien. De Minister durft blijkbaar zijn half miljoen kiezers niet voor dit douceurtje te laten opdraaien. Hij vindt het eleganter, dit uit onze zakken te halen.

„Dit, meneer de Voorzitter, hoeven we niet te nemen en we nemen het niet“.

De heer **V a n n e e** ging nog een schrede verder. Hij was van oordeel dat protesten, al vlammen die ook van het heiligste vuur, op geen enkele ambtenaar indruk zouden maken. Deze lieden toch strijken hun salarissen op, onafhankelijk van het resultaat hunner bemoeiingen. Zij zijn ervan overtuigd dat zulks bij kooplieden ook het geval is. De handelswinst is in hun oog een extra'tje, iets voor de wijnkelder van meneer of voor de bontmantel van mevrouw.

Hij wilde daarom tot feiten overgaan en dreigen met sabotage. „Geen Bon en geen Cent“, was zijn klinkend devies.

De Inlanders juichten geestdriftig!

Het Opperhoofd, hoewel hij in de hoek had gestaan, betoogde dat de inlanders fatsoenlijk moesten blijven. Zelfs al werden ze naakt uitgekleet.

De heer Van Vuren vuurde met hartstochtelijke gebaren aan tot ongebreidelde protesten. „Als het zo gaat“, riep hij in verwoording, „dan kunnen we onze duimstokken wel aan de wilgen hangen!“

De Voorzitter hamerde. „Meneer Van Vuren“, sprak hij waarschuwend, „dit argument is ongeoorloofd. Volgens artikel 274 van de „Ines“ mag U als rondhout-handelaar niet eens een duimstok in Uw bezit hebben. Dit is alleen aan producenten geoorloofd.“

De heer Van Vuren zakte terug in zijn zetel.

Nu kreeg de heer Molenaar het woord. De inlanders luisterden gretig. Men wist immers, hij was „nourri au serail“ waar het voorschriften betrof. Hij zelf toch was te werk geweest in de keuken waar ze bereid worden. De heer Molenaar nu meende dat het de hoogste tijd werd, alle beperkingen van de verkoop van inlands rondhout op te heffen.

Dit was koren op de molen van de heer Vanswol, die onmiddellijk zijn stokpaardje beklom. Met gevierde teugel en geveld lans rende hij het tournooiveld op om alle beperkingen te lijf te gaan.

Van de Bestuurstafel echter werd hij begroet met de meest ontnuchterende instemming. Het opperhoofd en de raadslieden verklaarden zich op de meest roerende wijze met hem eens.

Daarna dronken ze een glas.

Weer klonken er dreigende redevoeringen. Men eiste een regen van telegrammen naar de meest romantische adressen. Zelfs naar de Koningin.

De heer Vanswol gaf het geslepen advies, Minister Lieftinck te hulp te roepen. De Producten toch zouden van deze 15 Pct. evenmin belasting behoeven op te brengen als van de 400 à 500 pCt., die ze alreeds verhoogd hadden, terwijl de handel van deze 15 pCt. zwaar aan de fiscus zou moeten offeren. Dit kon bij een omzet van dertig miljoen zeker anderhalf miljoen aan belastingen schelen.

Deze suggestie toverde een zonnestraal over des Voorzitters gebeitelde trekken.

Maar de hartstocht bleef laaien. Men stelde voor, de gehele inhoud van de inlandse schatkist te besteden aan protesttelegrammen.

Weer rees de heer Van Vuren overeind en hield een klewangwettende krijszang.

Toen kon ook ik me niet langer bedwingen en stak enthousiast mijn hand op.

„Querularius heeft het woord“, sprak de voorzitter.

„Mijnheeren“, riep ik uit „staakt dit palaver! Offert niet onze zuur vergaarde penninggen aan vervelende telegrammen die de ministers toch niet lezen. Slechts de P.T.T. kan daar wel bij varen. Ik voorspel U: gij zult er niets mee bereiken“.

„Hier is maar een weg: die van de Japanners.

„Wanneer in Japan een hoogwaardigheidsbekleder zijn superieur, waarschuwen wil „dat het stuur dient omgegooid, dan gaat hij in zijn Zondagse jurk naar diens woning „of paleis en pleegt Harakiri op zijn drempel. Dat is de weg heren! Ik stel voor dat de „Voorzitter morgen vergezeld van zijn raadslieden naar den Haag gaat, naar het Departement van Economische Zaken. Hij zal zijn Zondagse pak aantrekken en op de „stoep van het Departement, neen voor het raam van 's Ministers werkkamer zich zelf „de buik openrijten! Dan zal Zijne Excellentie.....“

Ik kon niet verder spreken: een applaus knetterde, zo hevig dat de dames en heren uit de Wintertuin kwamen kijken naar het afweergeschut dat ze in actie waanden.

Vergeefs sloeg de Voorzitter zijn hamer en vervolgens drie ledige limonadeflesjes op de tafel aan gruis: De inlanders hadden bloed geroken! Aan het gejuich en getrappel kwam geen einde.....

Toen ging hij zitten en wiste zich het voorhoofd af.

De Secretaris, nog bleker dan gewoon notuleerde ijverig.

Ik heb nog niet in de krant gelezen dat dit met algemene stemmen aangenomen besluit van de vergadering door het Bestuur is uitgevoerd.

Querularius.